

[Christmas Møller.]

til at sige, at jeg baade her i Salen og under Forhandlingerne i Udvalget gav Udtryk for, at man meget vel kunde forhandle, men fra vor Side kun paa den Basis, at der blev taget Hensyn til Byen. Da saa jeg saaledes paa det og førte det ogsaa frem den Gang saaledes, at det Hensyn, der i en saadan Situation kan tages til Byen, falder meget nøje sammen med de Betragtninger, som har ligget til Grund for det Lovforslag, vi nu har faaet. Ja, jeg har sikkert Lov til at gaa ud fra, at det i lige saa høj Grad, ja, vel i højere Grad har været den højtærede Indenrigsminister end det har været Landstingsudvalgets Flertal, der har stillet Ændringsforslagene i Landstinget. De Ændringsforslag, som dér er stillet, synes jeg i høj Grad gør Ret og Skel, saa man kan sige: En Landkommune kan ikke straks tvinge sig ind i en Bykommune, som den kan under den nugældende Lov. Jeg for mit Vedkommende kunde, naar jeg har været Forslagsstiller dertil, selysagt godt gaa videre; men jeg maa sige, at jeg tror, at som Sagen ligger i Øjeblikket, som Forhandlingerne er ført i Landstinget, vil det være det forstandigste i det store og hele at blive staaende ved den Affattelse, som Landstingsflertallet og den højtærede Minister har givet Lovforslaget.

Det lykkedes altsaa ikke i 1925—26 at naa til et Resultat. I denne Rigsdagssamling fremsatte den højtærede Minister sit Forslag; og jeg for mit Vedkommende vil gerne takke Ministeren, fordi han gennem det Lovforslag, han fremsatte den 5. Oktober, om jeg saa maa sige, rejste hele dette Spørgsmaal. Jeg har det Indtryk, ogsaa af Bemærkningerne til Lovforslaget i Landstinget og den højtærede Ministers Fremsættelsestale, at det, det gjaldt for ham om, var at rejse Spørgsmaalet; saa kunde man drøfte, om man skulde gaa videre end til det foreslaaede. Og det var der jo ogsaa god Grund for Ministeren til at gøre; for ser man Bemærkningerne til Lovforslaget, som det forelaa for Landstinget, igennem, saa vil ærede Medlemmer jo ikke kunne sige andet end, at dér har Lovforslaget jo aldeles ikke faaet den onde Skæbne, som man fra det ærede Medlem Hr. Huges Side har villet give det her i Dag. Dér svarer Den danske Købstadforenings Bestyrelse, at Flertallet indenfor denne Bestyrelse kan tiltræde, at Købstæder og Landkommuner sidestilles med Hensyn til Betingelserne for Indlemmelse. Nu ved man jo, at det er en meget fin Bestyrelse; og derfor tror jeg nok, man har Lov til at

sige, at dette, at det Flertal i Virkeligheden er gaaet ind for den Tankegang, vi stillede os paa i 1925—26, er et ikke ringe Argument for os. Og Mindretallet — gaar det imod Loven? Nej, Mindretallet siger, at den nuværende Lov har ikke virket tilstrækkelig længe til, at man bør ændre ved Loven, altsaa Mindretallet siger ikke nej — vi skal blot vente lidt, men det kan meget vel tænke sig Ændringer. Ogsaa det forekommer mig et godt Argument for, at vi fra konservativ Side i sin Tid pegede paa noget rigtigt. Jeg kan maaske ogsaa fremhæve, hvad der er opført under Bilag 2 i det i Landstinget fremsatte Lovforslag, at De samvirkende Sogneraadforeninger kan anbefale det andet Ændringsforslags Genneførelse med Hensyn til Skatteforholdet; det andet Ændringsforslag refererer til vort oprindelige Lovforslag, som indeholdt to Ændringsforslag, hvor man altsaa med ikke ringe Styrke er gaaet ind for de Punkter, vi den Gang pegede paa.

Naar man da nu skal tage Stilling til dette Lovforslag, vil jeg for mit Vedkommende helst gøre det rent objektivt. Jeg vil gerne have Lov til for vort Vedkommende at besvare Spørgsmaalet, om de Ændringer, Ministeren med Landstingets Tilslutning kommer med, er rigtige eller ikke. Ændringen under Nr. 1 siger, at i det Øjeblik der paa tænkes en Indlemmelse, uden at Byraadet har andraget derom, kan dette fremsætte Begæring om, at nævnte Indlemmelse gøres afhængig af, at andre tilstødende Kommuner eller Dele af saadanne indlemmes i Købstaden. Dette, at Købstaden kan stille sig paa Standpunktet; stor Indlemmelse eller ikke, at den i nogen Grad skal være afskaaret fra at blive tvunget til en lille Indlemmelse, forekommer mig at være rigtigt, thi dette sidste vilde betyde, hvis vi fortsætter med de nuværende Forhold, at de ringest stillede Landkommuner vilde tvinge sig ind i Bykommuner, og at de godt stillede Landkommuner meget nemt kunde blive Skattely — det tror jeg ogsaa er fremhævet fra Indenrigsministerens Side. Jeg for mit Vedkommende kan derfor give Tilslutning til den Affattelse, Ministeren her har givet Loven.

Det andet Forhold, der er Tale om, er Spørgsmaalet om Skattebetalingen. I Indlemmelsesloven af 1920 havde man kun regnet med det normale Forhold, som var dette, at i det Øjeblik en Landkommune blev indlemmet i en Bykommune, steg Skatteprocenten altid, og saa sagde man i Indlemmelsesloven af 1920: Den skal kun stige gradvis i Løbet af 15 Aar. Jeg tror ikke, man kan anføre noget godt Argument for,